

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Înalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 „
3 luni	10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apăre de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Câte-va observațiuni asupra vițiilor de consimțământ, de Iscod.

Jurisprudență:

Curtea de casație, s. I: *Obștea locuitorilor improprietării pe moșia Stelnică cu Primăria comunei Stelnică, cu o Observație de Iscod.*

Idem, s. III: *C Chirișescu cu Ministerul de finanțe;*

Curtea de apel din Galați, s. II: *Ioan Ioanovici cu Maria V Triandaf;*

Tribunalul Ilfov, s. III: *Virginia Dimitria cu Ion Gheorghiu;*

Tribunalul Muscel: *Ion Carapetru cu Nicolae Rizeanu;*
Compunerea Curților și Tribunalelor.

**CÂTEVA OBSERVAȚIUNI ASUPRA
VIȚILOR DE CONSIMȚĂMÂNT**

Sub titlul de mai sus colaboratorul nostru d-l P. Vasilescu, avocat din Ploești, a publicat în franțuzește o scriere (Quelques remarques sur les vices du consentement). Ne facem o datorie către cetitorii noștri să facem recenzie acestei lucrări noi, planul ei, teza pusă și argumentele cu cari o susține, fiind prea interesante.

Fiind vorba de consimțământ și vițiile sale, autorul a căutat să rezolve problema voinței, chestie care se pune în filozofie, în sociologie și psihologie, punându-se în curent cu principalele lucrări din aceste domenii de preocupare a minții omenеști.

Necesitatea acestor studii, pentru înțelegerea dreptului, o dovedește cu multă putere de convingere în introducere.

Consegvent cu schița de plan din introducere, autorul deschide o rubrică acestor chestiuni generale, studiind voința din punct de vedere filozofic, sociologic și psihologic.

În partea care se ocupă cu metafizica voinței, autorul studiază sistemul filozofic al lui Schopen-

hauer, care pune ca principiu fundamental la baza întregii vieți voința.

În partea sociologică a chestiunii autorul expune teoriile școalei pozitivistice și individualiste sociologice, căutând a arăt partea lor de adevăr și a înlătura contradicțiile printr'un sistem sociologic mijlociu.

Este foarte interesant și nou pentru teoria obligațiunilor modul cum autorul studiază psihologia voinței: arătând mecanismul psihologic al voinței deliberative și precizând deci tipul normal de voință, cu o fineță remarcabilă fixează și deosebitele anomalii ale voinței, stabilind tipurile bolnavilor de voință. Aplicând aceste observațiuni psihologice în domeniul dreptului, autorul arată armonia ce ar trebui să existe între textele pozitive de lege, cari guvernează materia nulității și cercetările din domeniul psihologiei; fiecare descoperire de ordin psihologic, referitoare la voință, ar trebui să aibă o repercusiune și în drept. Punând chestiunea astfel, arată starea înăpoiată în care se găsește dreptul față de starea actuală a științei psihologiei și lacunele ce trebuiesc dar împlinite în drept.

În legătură cu teoria obligațiunilor, autorul pune și chestiunea sugestiunii și a ipnotismului. Arătând progresul ce l-au făcut științele oculte, psihiatria, psihologia, care se ocupă cu fenomenele patologice ale voinței, chestia sugestiiei și a ipnotismului se lămurește din zi în zi. Vorbind de numeroasele aplicațiuni ale sugestiunii și ipnotismului în medicină, în educația și instrucțiunea ce se dau în școlile noi, regretă că teoriile juridice moderne nu se ocupă de loc cu această chestiune. Studiind natura sugestiunii și a ipnotismului, din punct de vedere juridic, arată aplicațiunea ce s'ar putea face în ce privește vițiile de consimțământ.

Intrând în prima parte a scrierii, autorul studiază vițiile de consimțământ în dreptul roman. Aci distinge două faze: faza primitivă în care contractele se reduceau la o simplă formalitate

și deci nu putea fi vorba de viții de consimțământ, și faza a doua în care contractele se făceau prin consimțământ, fază care corespunde dreptului pretorian și în care vițiile de consimțământ au luat naștere.

Tot în partea întâia a scrierii autorul studiază vițiile de consimțământ și în dreptul vechiu francez. Și aci face următoarea deosebire: partea de sud a Franței era un ținut în care dreptul roman s'a aplicat totdeauna și deci vițiile de consimțământ din dreptul roman se găsesc și în legislațiunea acestui ținut; și partea de nord a Franței, țară cutumiară, adică țară în care obiceiurile locale aveau putere de lege. Interesant este modul cum autorul arată stadiile prin cari dreptul cutumiară a trecut în evoluția sa: mai întâiu au fost în uz capitularele populațiunii germanice; au început apoi încet încet să se formeze obiceiuri locale și cu timpul lacunele acestor obiceiuri fixate în cărți au început să fie împlinite de dreptul roman.

În partea a doua a scrierii autorul studiază vițiile de consimțământ în dreptul intermediar francez și sub regimul codului civil.

Plin de interes este paralelismul pe care autorul îl face între voința juridică, consimțământul din dreptul civil francez și dreptul civil german.

În voința deliberativă sunt două stadii: primul stadiu este lupta internă dintre motive, până ce individul ia o hotărâre; al doilea stadiu este manifestarea voinței în afară prin deciziunea luată și executarea ei. Primul stadiu se numește voința internă, reală, adevărată psihologică; al doilea stadiu se numește voința pozitivă, manifestată sau declarată, voință aparentă juridică.

Dreptul civil francez, în interpretarea convențiilor, consideră intențiunea părților, adică stadiul intern al voinței deliberative; Codul civil german consideră voința declarată, stadiul extern al voinței.

Sprizinit pe teoriile celor mai buni comentatori ai Codului civil german, autorul intră în analiza amănunțită a voinței.

Cu privire la partea generală a vițiilor de consimțământ, autorul critică doctrina și Codul civil francez, făcând o clasificare judicioasă și subtilă.

Intrând în studiul special al chestiunii, autorul face asupra fiecărui vițiu de consimțământ observațiuni, cari sunt pline de originalitate și de o fină și sugestivă critică.

Autorul termină cartea arătând însemnătatea filozofiei și a științelor sociale în studiul dreptului. Sprizinit pe exemple, dovedește folosul generalizării, al sintezei, că metodă logică în știința dreptului. Arată greutățile cu cari se fac inovațiunile

în drept și cauza acestor greutăți; în sfârșit, arată tendințele de cari juristii însemnați au fost însuflețiți în interpretarea dreptului.

Dela un capăt până la altul cartea este însuflețită de tendințele culturii moderne. Modul de tratare al subiectului este în strânsă legătură cu titlul său, căci scrierea întreagă este un șir de vederi noi, de observațiuni subtile susținute de puternice argumente.

Planul lucrării și chipul ei de tratare ies din cadrul obișnuit al multor scrieri juridice, fiindcă atât juristul cât și amatorul de cultură generală sunt atrași de un viu interes cetind lucrarea. Disciplina logică, simțul juridic, limpezimea și curgerea lină a stilului fac ca această lucrare să rămână în literatura noastră juridică o scriere totdeauna demnă și interesantă de consultat.

ISCOD.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 16 Ianuarie 1909

Președenția d-lui CH. PHEREKYDE prim-președinte

Obștea locuitorilor împroprietăriți pe moșia Stelnica cu Primăria comunei Stelnica

Acțiune posesorie.—Dacă o asemenea acțiune se poate intenta valabil în contra unei comune care ar fi ocupat pe nedrept terenuri aparținând unor comuniști.

Acțiunea posesorie este întemeiată pe faptul material al unei detențiuni anterioare, astfel că o asemenea acțiune se poate exercita de oricine prelinde că i s'a turburat o posesie anterioară, și deci și de către comuniști între dânsii

Prin urmare, o acțiune posesorie se poate intenta valabil în contra unei comune care ar fi ocupat pe nedrept terenuri aparținând unor comuniști.

Deciziunea 22/909.—Casată, după recursul făcut de Obștea locuitorilor împroprietăriți pe moșia Stelnica, sentința Tribunalului Ialomița No. 419 din 1903, dată în proces cu Primăria comunei Stelnica.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Gr. Maniu, în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat Țicu-Ștefănescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

I. «Rea interpretare a art. 69 din Legea judecătorilor de pace, combinat cu art. 1487 din Codul civil. Fiind constatată că nu locul lui Vâlsan este cotropit de primărie, ci izlazul comun al obștei, puteam exercita în contra primăriei o acțiune posesorie, spre a fi menținuți față de dânsa în statu-quo, într-un câmp primăriei, care se pretinde că ar fi succesoare cu titlu particular a lui Vâlsan pe un alt teren cu totul deosebit de al nostru, nu putea cu violență schimba destinația acestui teren ca loc de izlaz spre a-și construi o școală.

«Prin exces de putere tribunalul șogotește astfel primăria coproprietară și pe izlaz, când de fapt se constată că nu este și ca atare, hotărăște că ar fi în interesul nostru schimbarea destinațiunii de către un singur proprietar care are dela lege

obligatia de a face local de școală după o prealabilă expropriere și indemnizare, iar nu poate ca simplu coproprietar particular să turbure drepturile celorlalți, făcând acte de administrație și înstrăinare

II. «Exces de putere, refuzând proba testimonială fără a motiva de ce ar fi inutilă spre a stabili faptul posesiei noastre exclusive și turburarea de care ne plângem

«Terenul lui Vâlsan, găsindu-se la câțiva kilometri de parte de izlazul format de noi, nu s'a stăpânit niciodată de către acesta, precum nu a stăpânit Vâlsan nici izlazul ca coproprietar.

«Pe de altă parte, nici primăria nu a stăpânit în codevălmașie vreodată, după cum rezultă din publicațiile invocate de noi dela 1902, iar sentința din 1881 nu s'a executat niciodată în ce privește terenul lui Vâlsan, nici față de alții nici față de noi. Era deci admisibilă dovada cerută în posesoriu spre a dovedi violența deposedării și faptul că numai noi, iar nu Vâlsan sau primăria, au stăpânit vreodată codevălmași cu noi acel izlaz».

Având în vedere sentința supusă recursului, prin care tribunalul a respins ca inadmisibilă acțiunea posesorie intentată de recurenta obște, pentru motivul că comuniștii nu pot să exercite între dâșii o asemenea acțiune;

Considerând că tribunalul constată că obștea recurentă posedă, în indiviziune cu primăria comunei Stelnică, terenul care face obiectul procesului;

Considerând că acțiunea posesorie este întemeiată pe faptul material al unei detențiuni anterioare, astfel că o asemenea acțiune se poate exercita de oricine pretinde că i s'a turburat o posesie anterioară și deci și de către comuniști între dâșii;

Că, prin urmare, acțiunea posesorie se poate intenta valabil în contra unei comune, cum este în speță, care ar fi ocupat pe nedrept terenuri aparținând unor comuniști, pentru a efectua oarecare lucrări;

Că tribunalul hotărînd astfel, a comis un exces de putere, și deci motivul de casare este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

OBSERVAȚIE. — Chestiunea de a se ști dacă acțiunile posesorii sunt admisibile între comuniști sau codevălmași este controversată. Vezi în sensul prezentei deciziuni: Cas. rom. *Dreptul* din 1888, No. 4 (decizie nereprodusă în Buletinul Curții) Bulet. 1899, pag. 8 și Bulet. 1900, pagina 181; Tribunalul Iași, *Dreptul* din 1908, No. 10 (cu observ. d-lui profesor D. Alexandresco); Cas. fr. D. P. 90. 1. 151. *Contra*: Judecăt. ocol. Poșgoria și Câmpulung, *Curierul Judiciar* din 1902, No. 75 (cu observ. d-lui D. Alexandresco) și din 1905 No. 3 (cu observ. d-lui Șt. Scriban); Judecătoria ocol. Moinești și Trib. Vâlcea, *Dreptul* din 1895, No. 77 și din 1899 No. 57; Cas. rom. Bulet 1894, pag. 108. Cpr. Laurent, XXXII, 290 urm. Vezi asupra acestei controverse D. Alexandresco, tom. III, pag. 232, *adnotam* (ed. a 2-a).

ISCOD.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 29 Octombrie 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

C. Chirițescu cu Ministerul de finanțe

Recurs în Casație - Retragerea brevetului de bănturi spirtoase. — Proces-verbal al controlorului fiscal. — Recurs neadmisibil. — (Art. 4, litera d, din Legea organică a Curții de casație din 1905).

Este neadmisibil recursul făcut la secția III-a a Curții de casație, pe temeiul art. 4, litera d, din Legea ei organică, în contra procesului-verbal încheiat de controlorul fiscal în baza ordinului administrației financiare prin care s'a retras cuiva brevetul de bănturi spirtoase și i s'a închis debitul în urma mijlocirii Ministerului de interne.

Deciziunea 300/908. — Respins, ca inadmisibil, recursul facut de C. Chirițescu, prin petiția înreg. la No. 9182 din 1 Septembrie 1908, contra procesului-verbal din 11 August 1908, încheiat de controlorul fiscal al Capitalei, circumscripția 3-a, în baza ordinului Administrației financiare a Capitalei No. 26776 din 8 August 1908.

Curtea.

Ascultând pe d-nii avocați Jean Sachelarie și C. Marinescu asupra chestiunii dacă această Curte, s. III-a, este competentă a judeca recursul de față;

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de C. Chirițescu în contra procesului-verbal încheiat de controlorul fiscal al Capitalei, circ. III, în baza ordinului Administrației financiare cu No. 26776 din 8 August 1908 prin care i s'a retras brevetul de bănturi spirtoase și i s'a închis debitul din șoseana Bonaparte No. 23, în urma mijlocirii Ministerului de interne;

Având în vedere că recurentul a declarat astăzi în instanță că și întemeiază recursul pe dispozițiunile art. 4, litera d, din Legea Curții de casație;

Având în vedere că prin aceste dispozițiuni s'a dat în competența secțiunii a III-a a Curții de casație judecarea recursurilor în contra deciziunilor comisiunilor de apel și hotărîrilor judecătorești în materie administrativă sau fiscală, precum și în materie de contravențiuni la legile fiscale, la legile monopolurilor Statului și Legea de urmărire ori de câte ori prin legi speciale este deschisă calea recursului;

Că, în speță, nefiind pronunțată nici o hotărîre judecătorească, recursul nu poate să fie admisibil pe baza acestui test de lege;

Considerând, pe de altă parte, că prin Legea modificatoare a organizației Curții de casație din 1 Septembrie 1905 se restrânge dreptul de *recurs direct* la secția III-a a acelei curți numai la anumite cazuri speciale ce sunt prevăzute în mod limitativ în acea lege prin art. 4, literile b, i și j;

Considerând că cazul în care se găsește recurentul nu intră în nici una din ipotezele prevăzute de suscitările texte de lege;

Că, așa fiind, recursul făcut de C. Chirițescu urmează a se respinge ca inadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția II

Audiența dela 17 Aprilie 1909

Președenția d-lui G. TANOVICEANU, președinte

Ioan Ioanovici cu Maria V. Triandaf

Decizia civilă No. 79

Testament. — Testament făcut de o persoană care nu știe carte. — Luarea consimțământului de către judecătorul delegat la domiciliu. — Constatarea acestei operațiuni de către judecător prin proces-verbal după încetarea din viață a testatorului. — Inexistența testamentului.

Un testament făcut de un neștiutor de carte, care nu știe să iscălească cu propria sa mână, pentru a avea tăria legală de act autentic trebuie să fie semnat prin tragerea degetului de către testator în chiar prezența judecătorului care instrumentează, pentru că prin acest mod de a iscăli partea înțelege să-și exprime voința de a face testamentul, oșebit de declarația pe care i-o ia judecătorul și care de asemenea trebuie constatată de judecător chiar în momentul când asemenea declarațiune se face.

Prin urmare, este inexistent un testament atunci când procesul-verbal de constatarea consimțământului testatorului care nu știe carte se face după încetarea din viață a lui.

S'a ascultat d-nii avocați Al. Atanasiu și G. Iorgala pentru apelant, și d-l avocat Ioan Ionescu pentru intimată.

Curtea,

Asupra apelului făcut în termen de Ioan Ioanovici contra sentinței civile cu No 70 din 1909 a Tribunalului Tutova;

Ascultând desbaterile urmate și cercetând lucrările din dosar;

Având în vedere că încetând din viață Elena Ștefănescu fără moștenitori cu sezină și lăsând pe urma sa oarecare avere mobilă în valoare de peste 4000 lei, au sesizat pe Tribunalul Tutova cu cereri de trimitere în posesiunea acestei succesiuni, pe de o parte apelantul de azi Ioan Ioanovici, în calitate de rudă în grad succesibil, adică văr primar cu defuncta, — calitate necontestată de nimeni și de altfel pe deplin stabilită cu dovezile produse înaintea tribunalului; — iar pe de altă parte intimata Maria V. Triandaf în baza testamentului autentificat de acelaș tribunal la No 1481 din 1908 și prin care numita defunctă îi lasă toată averea; Că, judecând în mod contradictoriu ambele cereri, tribunalul prin hotărîrea atacată cu apel a admis cererea d-nei Triandaf, ordonând trimiterea ei în posesiunea succesiunii și în consecință a respins cererea lui Ioanovici;

Având în vedere că apelantul, pentru a înlătura de la succesiune pe Maria Triandaf și a obține dânsul trimiterea în posesiune, a invocat nulitatea, inexistența menționatului testament, pentru mai multe motive;

Că, pentru a vedea care din aceste motive este întemeiat, se impune a se arăta în mod succint cum s'au petrecut lucrurile cu acel testament;

Având în vedere că din examinarea lucrărilor se constată: că în ziua de 23 Octomvrie 1908 Maria Triandaf adresează d-lui președinte al Tribunalului Tutova petițiunea înreg. la No. 25.600, cerând a se delega un judecător spre a lua la domiciliu Elenei M. Ștefănescu consimțământul acestora asupra unui testament; Că președintele tribunalului, primind acea cerere, a delegat cu luarea consimțământului pe d-l supleant, cărui i se înmânează în aceeaș zi o altă petiție înreg. la No. 25.601 neiscălită de nimeni, și prin care se cerea autentificarea testamentului alăturat la acea petiție pe care judecătorul delegat pune rezoluția: «se va autentifica». Pe contra-pagina zisei petițiuni se vede alcătuit un proces-verbal cu data de 23 Octomvrie și purtând No. 1.481, nesemnat însă de judecător și nici de grefier, dar în care se spune că cu petiția înreg. la No. 25.601 s'a depus pentru autentificare un testament făcut în două exemplare, din care unul semnat de parte, de martor și scriitor, iar celălalt nesemnat, și mai departe se zice că supleantul tribunalului, în executarea delegației ce i s'a dat de președinte, s'a transportat împre-

ună cu grefierul ajutor G. Guriță la domiciliul Elenei Ștefănescu unde a găsit o prezintă și a căreia identitate a stabilit-o cu martorul Al. Pogonatu, avocat din Bârlad, și care de asemenea se găsea la domiciliul numitei; Că după ce a cetit testamentul din cuvânt în cuvânt în fața și auzul testatoarei, ea ar fi declarat — constată procesul-verbal — că testamentul este al său, făcut din libera sa voință, scris și redactat de d-l Al. Pogonatu după cererea sa și că exemplarul scris pe timbru de 5 lei este semnat de d-sa prin punerea degetului neștiind carte, iar că d-l Pogonatu a declarat la rândul lui că a scris și redactat testamentul după cererea testatoarei; că apoi primind (judecătorul) ambele exemplare ale testamentului, le-a vizat spre neschimbare, a pus pe testatoarei, martor și scriitor, de au semnat în fața sa exemplarul care se va păstra la dosar, d-na Elena Ștefănescu semnând prin punere de deget neștiind carte. În fine, se mai zice, ca încheiere, că judecătorul, luând act de declarațiunile testatoarei și văzând că testamentul este făcut un exemplar pe timbru fix de 5 lei și un altul pe timbru fix de 50 bani, etc., dă autenticitatea legală acelui testament A doua zi, la 24 Octomvrie 1908, încetează din viață Elena Ștefănescu, iar la 27 Octomvrie d-l Al. Atanasiu, avocatul lui Ioanovici, cere d-lui președinte, cu petiția înreg. la No. 25.895, să se constate că până în acea zi, la ora 1 p. m., testamentul Elenei Ștefănescu este nesemnat de ea și de scriitor, asemenea nici de judecător și că nici petiția înreg. la No. 25.601 din 23 Octomvrie 1908 nu e semnată de nimeni. Primind această cerere, d-l președinte cercetează lucrările și încheie un proces-verbal chiar atunci, prin care constată că, în adevăr, petiția înreg. la No. 25.601, primită de supleantul tribunalului în ziua de 23 Octomvrie nu este de nimenea semnată; Că pe lângă acea petiție s'a alăturat un testament ca din partea d-nei Elena Ștefănescu, făcut în dublu exemplar, scris fiecare pe câte o coală timbrată de 5 lei; că apoi, după ce reproduce cuprinsul testamentului, constată că în afară de viza «spre neschimbare», pusă de d-l supleant, ambele exemplare de testament nu poartă nici o semnătură și nici o legalizare și, în fine, că în dosul petițiuni No. 25.601 se găsește scris procesul-verbal despre care s'a vorbit mai sus în această deciziune;

Avocatul Al. Pogonatu, aflând desigur despre aceasta, se grăbește și dânsul a veni în aceeaș zi — însă după constatarea făcută de d-l președinte — și prin petiția înreg. la No. 25.904 cere judecătorului supleant să-i permită de a semna pe Elena Ștefănescu în petiția de autentificare și în cele două exemplare de testament și de a semna și el însuș ca scriitor al testamentului și ca martor pentru atestarea identității testatoarei, lucru ce i se admite, după care în locul procesului-verbal dresat la început în sensul cum s'a arătat deja și peste care se vede tras cu condeiul, se încheie un altul în triplu exemplar, din cari câte unul pe fiecare din cele două exemplare ale testamentului, tustrele exemplarele semnate de astădată de judecătorul delegat și de ajutorul de grefă și purtând acelaș No. 1481, prin care proces-verbal judecătorul constată că în ziua de 23 Octomvrie 1908 — (3 fiind făcut din 7 care a fost ras) — primind petiția înreg. la No. 25.601 din partea d-nei Elena M. Ștefănescu cu care s'a depus un testament pentru autentificare făcut în două exemplare din care nici unul nu este semnat de parte, martor, redactor și scriitor (pe când în procesul-verbal dela început se spunea că unul din exemplare este semnat de acele persoane) și că, văzând delegația ce i s'a dat de d-l președinte, s'a transportat la domiciliul Elenei Ștefănescu, a căreia identitate a stabilit-o cu martorul Al. Pogonatu, avocat din Bârlad, care de asemenea se afla prezent la domiciliul numitei, unde după ce i s'a cetit testamentul din cuvânt în cuvânt în fața și auzul testatoarei, dânsa a declarat și oral că testamentul este al său, făcut din libera sa voință, scris și redactat după cererea sa și că nu știe carte, așa că nu poate persona

iscăli testamentul, ci o va iscăli prin punere de deget d-l avocat A. Pogonatu; Că acesta fiind față la toate acestea și care li este personal cunoscut (judecătorului) a declarat oral că a scris și redactat testamentul după cererea testatoarei; Că, primind ambele exemplare ale testamentului, le-a vizat spre neschimbare. a pus în vederea testatoarei, martorului, redactorului și scriitorului de a semna, însă că d-sa, avocat Pogonatu, nu a semnat atunci (pe când în procesul-verbal dela început se constată că judecătorul a pus pe cele două persoane de a semnat în fața sa exemplarul ce era nesemnat și că d-na Elena Ștefănescu a semnat prin punere de deget neștiind carte); iar azi 27 Octombrie ora 1 p m, când s'a redactat procesul-verbal s'a prezentat (d-l Pogonatu—constată mai departe acest proces-verbal—și prin petiția înreg. la No. 25.904 cere a-i se permite de a iscăli pe testatoare, care nu știa carte, pe ambele exemplare de testament, cum și de a iscăli el însuș ca redactor-scriitor al actului și ca martor, fapt ce i s'a admis—spune judecătorul—și că astfel în fața sa d-l avocat Pogonatu a semnat pe ambele exemplare ale testamentului pe d-na Elena M. Ștefănescu prin punerea degetului, neștiind carte dânsa, și a semnat și d-sa însuș ca scriitor-redactor al actului și ca martor; în fine, procesul-verbal se încheie cu aceeași formulă ca și primul proces-verbal, cu deosebire că de astădată judecătorul constată că ambele exemplare sunt scrise pe câte o coală de 5 lei, pe când la început se spunea că un exemplar e pe timbru de 5 lei iar celalt pe timbru de 50 bani;

Considerând că, dacă astfel s'au petrecut lucrurile cu testamentul în chestiune evident că el nu poate sta în picioare pentru următoarele cuvinte:

Considerând că din constatarea făcută de președintele tribunalului, prin procesul-verbal dresat în ziua de 27 Octombrie 1908, rezultă un fapt, și anume: că supleanțul delegat, conform art. 33, alin 1, din Legea pentru autentificarea actelor, de a instrumenta la locuința testatoarei Elena M. Ștefănescu, nu adusese la îndeplinire această delegațiune până la acea dată, de oarece nu exista nici un proces-verbal semnat de d-sa și de greșier și care să constate îndeplinirea formalităților autentificării; Că dacă un asemenea proces-verbal s'a încheiat tot atunci, în ziua de 27 Octombrie, însă după ce judecătorul fusese deșteptat de reclamațiunea avocatului Atanasiu și de cererea lui Pogonatu el este inoperant, de oarece a fost făcut trei zile după moartea Elenei M. Ștefănescu, așa că nu mai putea fi vorba de constatarea voinței și consimțământului unei persoane care nu mai exista. Este adevărat că unii judecători obișnuesc, în contra dispozițiunii art. 33, alin. III din Legea autentificării actelor, de a redacta procesul-verbal și mai târziu la reședința tribunalului în loc de a face acest lucru chiar atunci la domiciliul testatorului, — căci aceasta înseamnă a instrumenta, adică de a îndeplini formalitățile prescrise de lege și a constata această îndeplinire prin încheiere de proces-verbal, — această neregularitate, dacă este fără vreo consecință când redactarea procesului-verbal are loc, deși mai târziu, dar în timpul vieții testatorului, face însă inexistent testamentul atunci când procesul-verbal s'a făcut, ca în speță, după încetarea din viață a testatorului;

Considerând că în cazul de față nu este vorba numai de redactarea procesului-verbal de autentificare după trei zile dela moartea testatoarei, ci chiar de îndeplinirea unei formalități care trebuia neapărat să se îndeplinească atunci la locuința testatoarei în ziua de 23 Octombrie, când judecătorul zice la 27 Octombrie că a luat consimțământul decedatei, cu alte cuvinte că a instrumentat, — formalitate care consistă în aceea că a admis cererea avocatului Al. Pogonatu și i-a permis să semneze pe Elena M. Ștefănescu, care nu mai exista în ambele exemplare de testament și să semneze și el însuș ca martor și scriitor al testamentului, ceea ce urma

să se facă la 23 Octombrie sub ochii testatoarei, iar nu la tribunal și după moartea persoanei care testa;

Că nu se poate zice—precum face intimata Maria Triandaf—că din moment ce Elena M. Ștefănescu nu știa să subscrie, formalitatea iscălierii prin punerea degetului nu mai avea nici o rațiune, de oarece o asemenea iscălitură făcută prin tragerea degetului, sau prin sigiliu înseamnă și ea ceva; valoarea ei juridică a fost recunoscută în legislația veche și n'a fost ignorată nici sub legislațiunea modernă; de aceea jurisprudența și doctrina, ținând seamă de uzuri și de numărul cel mare al neștiutorilor de carte în țară la noi, a admis în totdeauna că un act iscălit prin punere de deget și adevărit de autoritate, nu autentificat, făcut înainte de legea actuală pentru autentificarea actelor, se bucură de toată forța probantă; de aceea chiar legea de autentificări, în diferite dispozițiuni, vorbește de acte iscălite prin punere de deget sau cu sigiliu, iar art. 28 din zisa lege chiar prevede anume că cei ce nu știu carte și cari subscriu prin punere de deget nu se pot obliga sub semnătură privată decât până la concurența sumei de 150 lei, deci recunoaște valoarea juridică a unor asemenea acte până la această limită;

Că din cele ce preced rezultă că și un testament făcut de un neștiutor de carte, care nu știe să iscălească cu propria sa mână, pentru a avea tăria legală de act autentic trebuie să fie semnat prin tragerea degetului de către testator în chiar prezența judecătorului care instrumentează, penru că prin acest mod de a iscăli partea înțelege să-și exprime voința de a face testamentul, oșebit de declarația pe care i-o ia judecătorul; acesta pare a fi și spiritul art. 18, alin ultim, din legea de autentificări;

Considerând că așa fiind, și ținând seamă de nepotririile izbitorae dintre cele două procese-verbale, în fine de întreaga procedură a judecătorului delegat cu autentificarea testamentului, câtă a se înlătura acest testament ca neavând nici o valoare și ca consecință a se respinge cererea de trimitere în posesiune, formulată de Maria Triandaf, admitându-se cererea făcută în acelaș sens de apelantul I. Ioanovici, a cărui calitate de rudă în grad succesibil cu defuncta Elena M. Ștefănescu este necontestată și dovedită, după cum s'a spus la început;

Văzând și art. 867 și urm din Codul civil și dispozițiile legii pentru autentificarea actelor referitoare la materie, precum și cererea de cheltueli de judecată făcută de apelant.

Pentru aceste motive, Curtea admite apelul, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III.

Audiența dela 29 Aprilie 1909

Președenția d-lui P. HAGIOPOL, președinte.

Virginia Dimitriu cu Ion Gheorghiu

Sentința civilă No. 260

Excepțiuni de incompetență. — Incompetența ratione personæ vel loci. — Obligația părții de a o ridica înainte de orice apărare în fond -- Ce se înțelege prin apărare în fond? — Renunțări. — Renunțare la excepțiunea de incompetență. Din ce trebuie să rezulte?

1. Excepțiunea de incompetență „ratione personæ vel loci“ ne fiind de ordine publică, partea pârțită poate renunța și este legalmente prezumat a fi renunțat, dacă nu a ridicat-o în limine litis prealabil oricărei excepțiuni sau apărări; iar prin apărare asupra fondului se înțelege un fapt coneret al părții care ar manifesta voința sa de a accepta competența tribunalului la care este rău chemată a fi judecată.

2. Deși renunțările pot fi și tacite, însă renunțarea la excepțiunea de incompetență a jurisdicțiunii nu poate să rezulte decât din acte cari să nu lase nici o îndoială a-

supra voinței părților de a pleda înaintea acestei jurisdicțiuni.

Astfel, faptul unei persoane de a nu se opune la chemarea sa la interogator cu rezerva de a discuta inadmisibilitatea lui, departe de a implica vreo renunțare sau de a deduce o îndoială, lasă, din contră, să se întrevadă expres, prin rezerva ce și-o face, voința sa de a se prevala de dreptul acestei excepțiuni.

Tribunalul,

Asupra acțiunii d-nei Virginia Dimitriu, cu autorizațiunea soțului său Dr. A. Dimitriu, cum și asupra cererii de intervențiune a d-lui Dr. A. Dimitriu, făcute prin petițiile înregistrate la No. 41915 și 26475/908, prin cari cer ea, față de d-l inginer Ion Gheorghiu, să se declare nul și neexistent contractul de arendare, intervenit între dânsii în ziua de 16 Septembrie 1907, prioritor la moșia Movila Poenari-Periși, lotul No. 3, din județul Ilfov;

Având în vedere că d-l inginer I. Gheorghiu, prin d-nii avocați B. Cernea și D. Davidescu, se opune la această judecată și susțin, în prealabil, de a discuta temeinicia fondului procesului; că această cerere tinzând la anularea unui contract de arendare a unei moșii, este o acțiune personală și mobilă care, conform art. 53 din Procedura civilă, urmează a se face la domiciliul pârītului; că întru cât domiciliul său este la Ploești, fiind greșit îndreptată la acest tribunal cere, în baza art. 108 din Procedura civilă, declinarea competenței și trimiterea dosarului înaintea Tribunalului de Prahova;

Având în vedere că d-na și d-l Dr. A. Dimitriu, prin d-l avocat Em Antonescu, susține că, dacă este adevărat că partea care este chemată în judecată înaintea unui alt tribunal decât acela care trebuie să judece pricina, este în drept a cere trimiterea ei înaintea judecătorului competent, această facultate o are în limine litis atâta timp cât nu a exercitat vreo apărare asupra fondului; și întru cât d-l inginer Ion Gheorghiu, chemat la interogatoriu nu s'a opus, fapt ce presupune că a acceptat competența și implică o apărare asupra fondului, acum este fără calitate, conform dispozițiilor art. 108 din Procedura civilă, de a se mai putea prevala de această excepțiune;

Având în vedere că este constant în drept și părțile recunosc că «excepțiunea de incompetență ratione personæ vel loci» urmează a fi ridicată în limine litis înaintea oricărei apărări asupra fondului, dar chestiunea asupra căreia nu cad de acord și care rămâne dedusă judecării tribunalului este de a ști dacă faptul chemării la interogatoriu a d-lui inginer I. Gheorghiu, și acceptării sale, cu rezerva de a discuta admisibilitatea lui, constituie din partea sa o apărare asupra fondului procesului;

Având în vedere că este adevărat, în principiu că excepțiunea de incompetență ratione personæ vel loci ne fiind de ordine publică, partea pârītă poate renunța și este legalmente presumat a fi renunțat dacă nu a ridicat-o în limine litis, prealabil oricărei excepțiuni sau apărări;

Având în vedere însă că prin apărarea asupra fondului se înțelege un fapt concret al părții care ar manifesta voința sa de a accepta competența tribunalului la care este rău chemată a fi judecată;

Având în vedere că deși renunțările pot fi și tacite, însă renunțarea la excepțiunea de incompetență a jurisdicțiunii nu poate să rezulte decât din acte cari să nu lase nici o îndoială asupra voinței părților de a pleda înaintea acestei jurisdicțiuni (Vezi «Code de Procedure civile», Albert Tissier și Albert Dorros, tom. I, pag. 718, No. 77);

Având în vedere că faptul d-lui inginer Ion Gheorghiu, de a nu se opune la chemarea sa la interogatoriu cu rezerva de a discuta admisibilitatea lui, departe de

a implica vreo renunțare sau de a deduce o îndoială, lasă din contră să se întrevadă expres, prin rezerva ce și-o face, voința sa de a se prevala de dreptul acestei excepțiuni;

Că dar, așa fiind, acest incident este fondat și urmează a fi admis.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, Tribunalul admite, etc.

(ss) P. Hagiopol; V. Dumitrescu

Grefier (s) P. Mihăescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența dela 19 Martie 1909

Președenția d-lui CONSTANTIN A. ROMANO, jude de ședință

Ion Carapetru cu Nicolae Rizeanu

Sentința civilă No. 107

Cesiune — Notificarea ei. — Dacă plata făcută după cesiune de către cedat cedantului este valabilă, dacă e făcută înainte de notificare sau acceptarea cesiunii.

Simulațiune — Opușarea ei cesionarului. — Proba simulațiunii.

1. Jurisprudența, unanimă, și întreaga doctrină consideră terță persoană pe cedat față de cesionar numai atât timp cât notificarea nu a fost făcută; că de aci urmează că plata este valabilă făcută de cedat cedantului, chiar după cesiune, dar înainte de notificare sau acceptarea cesiunii.

Prin urmare, după notificarea cesiunii sau după acceptare, cedatul nu poate opune cesionarului decât ceace ar fi opus cedantului, căci cesionarul se îmbracă cu toate drepturile cedantului.

2. Dacă se opune cesionarului simulațiunea creanței, proba acestei simulațiuni trebuie să fie numai un contra-inscris.

Tribunalul,

Având nevoie de a studia actele părților și chestiunile deduse în discuțiunea sa;

În baza art. 102 și 103 din Proc. civilă;

Prin jurnalul No. 1494 a declarat desbaterile închise și a amânat pronunțarea rezultatului pentru astăzi;

Astăzi, făcându-se apelul nominal, a răspuns intimatul Nicolae Rizeanu, lipsind oponentul Ion Carapetru și tribunalul, deliberând, a pronunțat următoarea sentință:

Având în vedere opoziția și apelul făcut de Ion Carapetru în contra sentinței civile a acestui tribunal, No. 313 din 30 Septembrie 1908, și a cărții de judecată civilă No. 137 din 6 Iunie 1908 a ocol. I rural Câmpulung;

Având în vedere că reclamantul Ion Carapetru, prin acțiunea introdusă la ocol, cere ca pârītul Nicolae Rizeanu, telegrafist din Câmpulung, să fie obligat a-i plăti suma de 808 lei cu procentele legale dela data întentării acțiunii, sumă ce reprezintă creanța alimentară prin care N. Rizeanu s'a obligat, față de Ion I. Manu din Ploești, pe când se afla cu serviciul în acelaș oraș;

Având în vedere că această cerere este justificată și documentată cu actul de cesiune autentificat de Trib. Prahova, secția I, la No. 3460/907, și prin care Ion I. Manu cesionează lui I. Carapetru creanța alimentară ce avea dela N. Rizeanu, cum și prin notificarea No. 7575, făcută prin portărei de I. Carapetru către N. Rizeanu încunoștându-l de acea cesiune;

Având în vedere că, în urma acestei cesiuni și notificări, toate prescripțiile legale fiind satisfăcute, cesionarul Carapetru s'a îmbrăcat cu toate drepturile cedantului Ion Manu, stabilindu-se din acest moment acelaș raport juridic între cesionar și cedat ca și când creditorul ar fi tot primul cedant;

Văzând că la prima instanță pârītul cedat, deși a recunoscut că creanța alimentară sub semnătură privată, în sumă de 808 lei, cu data de 4 Iulie 1900, este scrisă

și subscrisă de dânsul, totuși, prin apărătorul său, prelinde că aceasta este una și aceeași creanță cu cele trei polițe semnate de el, toate girate de Ion Manu și scontate la Societatea Cooperativă din Ploești, cari polițe au fost achitate prin poprirea și urmărirea a câte 30 lei lunar ce i s'a făcut pe leafă de către Societatea Cooperativă din Ploești, până la definitivă ei îndeplinire. Cu alte cuvinte, cedatul tinde a dovedi că creanța cesionată a fost dată lui I. Manu numai drept garanție și asigurare a acestuia, că el Rizeanu va achita la timp Societ. Cooperativă: în realitate, însă, nu a primit nici o sumă dela cedent. Și, spre a dovedi aceasta, se referă la oarecari prezumpții, și anume: relevază faptul că aproape este aceeași sumă din creanța cesionată, 808 lei, și cu totalul celor trei polițe 800 lei; explicând diferența de opt lei ca comision de 1% al lui Manu; de asemenea relevază faptul că Societatea Cooperativă din Ploești, făcând poprire pe salariul debitorului Rizeanu, judecata admite și validează urmărirea din leafă a câte 30 lei lunar, deși acțiunea era cambială; dovedă deci, zice cedatul, că Societatea Cooperativă a uzat, în fața judecății, și de actul de creanță dat lui Manu, căci numai acela era privilegiat și numai astfel judecătorul a putut admite validarea și tocmai a câte 30 lei lunar, cum se cuprinde în creanță;

Că dacă creanța ar fi fost reală, creditorul nu o lăsa 7 ani fără a-i încerca încasarea; și, în fine, pârîtul mai citează, în apărarea sa, o creanță identică depusă în dosar, care emană însă dela I. Carapetru și tot către Ion Manu, creanță făcută în aceeași formă ca cea cesionată, dar care se constată, și nici nu se contestă de Carapetru, că a fost dată numai drept garanție;

Având în vedere că, pe baza acestor prezumpțiuni, prima instanță respinge acțiunea făcută de cesionarul Carapetru, considerând această creanță «stinsă ca înglobată sau novată în cele trei polițe posterioare»; «cu alte cuvinte a luat ca bune și legale prezumpțiunile invocate de pârît, explicând prima instanță diferența de sumă dela 800 la 808 lei, fie prin comisionul convenit lui Manu, cum pretinde pârîtul, fie, zice judecata, că această diferență a fost pusă «ca măsură de prevenire pe care o luase Manu de a îngloba în declarația ce luase nu numai amenda, dar și diferența de timbru»

Văzând că intimatul pârît, astăzi în apel, se servește de toate aceste mijloace de apărare invocate la prima instanță și, în plus, atacă ca simulată creanța cesionată;

Având în vedere că intimatul defendor poate opune pentru prima dată simulațiunea în apel, apelul fiind devolutiv și contându-se simulațiunea drept mijloc de apărare;

Având în vedere că, odată creanța atacată ca simulată, intimatul pretinde că proba ce i se incumbă sunt prezumpțiunile pe motiv că cedatul față de cesionar este o terță persoană prin transformismul juridic operat, și prezumpțiuni având suficiente, urmează a i se admite apelul, invocând d-l apărător în favoarea sa și «Tratatul» Alexandresco, vol. V, pag. 177;

Având în vedere însă că acest nou mijloc de apărare, astfel cum a fost dezvoltat, nu poate suferi cea mai mică discuțiune juridică;

Căci, într'adevăr, jurisprudența, unanimă, și întreaga doctrină consideră terță persoană pe cedat față de cesionar numai atât timp cât notificarea nu a fost făcută, urmând de aci că plata este valabilă făcută de cedat cedantului, chiar după cesiune, dar înainte de notificare sau acceptarea cesiunii; în acest sens se socoteste ca terță persoană și chiar autorul citat în instanță la aceasta se referă;

Astfel fiind, după notificarea cesiunii sau după acceptare, cedatul nu poate opune cesionarului decât ceea ce ar fi opus cedantului, căci cesionarul se îmbracă cu toate drepturile cedantului. În sensul acesta: Laurent, tom. XXV, No. 503 și următorii, pag. 496 — Baudry, volumul XVII (din 1900) No. 788 și următorii, cum și paragraful 847, pag. 763, unde se scrie:

«Le débiteur cédé, peut opposer au cessionnaire la

nullité de la créance, ainsi qu'il aurait pu l'opposer au cédant»;

Urmează, deci, ca debitorul cedat să continue a fi tot parte contractantă și față de cesionar;

Opunând, prin urmare, cesionarului simulațiunea creanței, proba lui trebuie să fie numai un contra-înscris, căci ca parte contractantă a fost în măsură a-l putea obține;

Că de s'ar admite teoria susținută în instanță, sistema ar fi cu totul periculoasă, căci celor mai mulți cesionari li s'ar putea, în mod sistematic, opune simulațiunea, prevalându-se de prezumpțiuni cari în genere nu sunt greu de găsit;

Având în vedere aceste considerente, urmează a aprecia ca neserios și fără cel mai mic temei juridic noul mijloc de apărare invocat în apel.

În ce privește celelalte motive, susținute atât la prima instanță cât și astăzi în apel:

Având în vedere că deși sunt oarecari prezumpțiuni și indicii în favoarea cedatului intimat, totuși nu sunt din cele grave, precise și concordate, cari să motiveze oarecare îndoială;

În adevăr, actul de creanță se dă la 4 Iulie 1900, iar cele trei polițe, în cari mai figurează și un alt girant afară de Manu, au ca date de emiterie: 15 August, 2 Octombrie și 25 Octombrie 1900, intervale destul de distanțate;

Nu mai puțin obiecțiunea că judecătorul de ocol din București, când a admis validarea poprirei pe salariul lui Rizeanu, a avut în vedere și acea creanță, din nimic nu se poate deduce; nimic nu reiese din dosarul și din considerentele judecătorului de ocol din București, care a validat urmărirea, și deducerea ce se pretinde ar fi cu totul indirectă;

Tot astfel nu se poate avea în vedere și hotărî pe cale de analogie, bazându-ne pe o creanță similară, emanată dela Carapetru și tot față de Manu, cu atât mai mult când în acea creanță se prevede expres cuvintele: «Sumă pentru care d-l Manu a garantat»;

Considerând că, oricât de puternice ar fi aceste prezumpțiuni, totuși, în speță, nu se pot aplica atâta timp cât partea nu opune dolul, violența sau fraudă;

Având în vedere că dacă am admite altfel, ar fi a se da puteri judecătorului la cari legiuitorul nu s'a gândit; ar fi a se înălțura oricând și orice acte între părțile contractante numai pe simple prezumpțiuni;

Văzând și art. 1191, 1203, 1391 și 1393 din Codul civil; Pentru toate aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință C. A. Romano, admite opozițiunea, etc.

(ss) Romano; Emanuel Dimitriu.

p. Greffier, (s) I. Dănescu.

COMPUNEREA CURTILOR ȘI TRIBUNALELOR

INALTA CURTE DE CASAȚIE

Secțiunea I

D-nii G. N. Bagdat, Prim-președinte; D. Cuculi, M. Iulian, At. C. Kivu, L. Leonteanu, Al. Dobricianu, C. Marinescu, Gr. Ștefănescu, Consilieri.

Secțiunea II-a

D-nii N. Mandrea, Președinte; I. Prodan, I. Duca, El. G. Economu, D. Giuvaru, G. Stoicescu, C. G. Dâmboviceanu, V. Bossy, Consilieri.

Secțiunea III-a

D-nii G. P. Petrescu, Președinte; C. Economu, G. Șigman, I. Cerkez, V. Râmnicănu, Sc. Popescu, Panait Ionescu, V. Pretorian, Consilieri.

Parhetul

D-nii Corneliu Manolescu, Procuror-general; St. Stătescu, procuror.

Grefa

D-nii *G. St. Bădulescu*, Prim-grefier; *G. T. Ionescu*, grefier la secția I, un loc vacant ajutor-grefier s. I; *G. Barca*, grefier la secția II, *R. Benișache*, ajutor-grefier s. II; *T. Vasăliu*, grefier la secția III, *M. Panătescu*, ajutor-grefier s. III.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI**Secțiunea I**

D-nii *Oscar N. Nicolescu*, Prim-președinte; *G. Flaișten*, *I. Stambulescu*, *G. Raicoviceanu*, *D. G. Maxim*, *Ar. Alexandrescu*, membrii; *G. Drăghici*, procuror.

Secțiunea II-a

D-nii *I. E. Dobrescu*, Președinte; *M. Vidrașcu*, *Gr. Ciocârșia*, *St. Miculescu*, *G. Buzdugan*, *I. Baștea*, membrii; *G. Clineanu*, procuror.

Secțiunea III-a

D-nii *N. Budișteanu*, Președinte; *Al. Alessiu*, *N. Procopescu*, *V. Antinescu*, *D. A. Mavrodin*, *D. Florescu*, membrii; *Al. Dem. Opreșcu*, procuror.

Secțiunea IV-a

D-nii *Em. Anastasiu*, Președinte; *St. Mladoveanu*, *C. Sărățeanu*, *Gr. Mavrus*, *St. Urlățeanu*, *N. I. Zamfirescu*, membrii; *Al. Nicolau*, procuror.

Camera de punere sub acuzare

D-nii *V. Antinescu*, Președinte; *St. Mladoveanu*, *I. Baștea*, membrii.

TRIBUNALUL ILFOV**Secțiunea Comercială**

D-nii *Th. Popescu-Cudalbu*, Prim-președinte; *N. N. Ioanid*, *N. Petrescu-Comnen*, *Lucișu Ștefănescu*, *Mihail Berlescu*, judecători; *Gh. Slătineanu*, judecător de instrucție; *G. Caracostea*, stagiatar.

Secțiunea de Notariat

D-nii *N. Schina*, Președinte; *C. H. Rosetti*, *B. Mirinescu*, *I. Ionescu-Dolj*, judecători.

Secțiunea I

D-nii *Eftimiș Antonescu*, Președinte; *C. Marinovici*, *I. Slătineanu*, judecători de ședință; *Al. Budișteanu*, judecător de instrucție; *G. C. Stoicescu*, stagiatar.

Secțiunea II-a

D-nii *N. Algiu*, Președinte; *Gr. Pherekyde*, *C. Zlatoniadi*, judecători; *C. Negrea*, judecător de instrucție; *M. Missir*, stagiatar.

Secțiunea III-a

D-nii *P. Hagiopol*, Președinte; *C. C. Bossie*, *N. Steriadi*, judecători; *V. Popovici*, judecător de instrucție, cab. IV; *Tatovic*, stagiatar.

Secțiunea IV-a

D-nii *Al. Iuca*, Președinte; *V. Dumitrescu*, *N. N. Metaxa*, judecători; *I. G. Mann*, judecător de instrucție; *Prodan*, stagiatar.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA**Secțiunea I**

D-nii *D. G. Orman*, Prim-președinte; *I. Urdăreanu*, *D. Gârleşteanu*, *C. Crăsnaru*, *D. Roman*, *Doxescu*, membrii.

Secțiunea II-a

D-nii *D. Valimărescu*, Președinte; *Atanasiu Herăscu*, *Ion Sinescu*, *M. Mănescu*, *Al. Radianu* și *C. Poenaru*, membrii.

Camera de punere sub acuzare

D-nii *D. I. Urdăreanu*, Președinte; *N. Mănescu* și *A. Radianu*, membrii.

TRIBUNALUL DOLJ**Secțiunea I**

D-nii *Al. D. Brăiloiu*, Prim-președinte; *Marinescu* și *Golfineanu*, membrii.

Secțiunea II-a

D-nii *Al. Cernătescu*, Președinte; *Strelicescu* și *Polichron*, membrii.

Secțiunea III-a

D-nii *Const. Carcalețeanu*, Președinte; *Gărdăreanu* și *T. Măldărescu*, membrii.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI**Secțiunea I**

D-nii *Tăslăuanu*, Prim-președinte; *Nic. Dimătescu*, *Theodor Rădvanu*, *Tibu Istrate*, *Dumitru Buzdugan* și *Alexandru Bărescu*, membrii.

Secțiunea II-a

D-nii *Gh. Tanoviceanu*, Președinte; *Dimitrie Istrate*, *Mihail Beșteleiu*, *E. Stroiici*, *Francisc Papp* și *Vasile Tătaru*, membrii.

Camera de punere sub acuzare

D-nii *Nic. Dumitrescu*, *Vasile Tătaru* și *Francisc Papp*, membrii.

TRIBUNALUL COVURLUI**Secțiunea I**

D-nii *Theodor Aronovici*, Prim-președinte; *Ion Părvulescu*, judecător și *Donate*, stagiatar.

Secțiunea II-a

D-nii *Corneliu Botez*, Președinte; *Grig. Conduratu*, judecător și *Antonescu*, stagiatar.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI**Secțiunea I**

D-nii *Ion Burada*, Prim-președinte; *Porfiriu*, *Alex. Hina*, *Dumitru Grigorovitz*, *D. Sturza* și *Ștefan Zăhărescu*, consilieri.

Secțiunea II-a

D-nii *Sofian*, Președinte; *Teodor Crivăț*, *Em. Cernătescu*, *Const. Buzdugan*, *D. Suciu* și *Const. Grigoriu*, consilieri.

Camera de punere sub acuzare

D-nii *Em. Cernătescu*, *Const. Buzdugan* și *Ștefan Zăhărescu*, consilieri.

TRIBUNALUL IAȘI**Secțiunea I**

D-nii *Ion Corjescu*, Prim-președinte; *Gr. Demetrescu* și *Vasile Bușilă*, membrii; *D. Vranceanu*, stagiatar.

Secțiunea II-a

D-nii *Alex. Gane*, Președinte; *Grigore Șuțu* și *Ipolit Mărzescu*, membrii; *D. Coroi*, stagiatar.

Secțiunea III-a

D-nii *Lepădatu*, Președinte; *Dumitru Ciohodaru* și *Ilidian Teodorescu*, membrii; *Eug. Munteanu*, stagiatar.

TRIBUNALUL BRAILA**Secțiunea I**

D-nii *C. Alevra*, Prim-președinte; *Al. Liciu* și *Opran*, judecători; *St. Popescu*, judecător de ședință.

Secțiunea II-a

D-nii *Ianculescu*, Președinte; *Aurel Bogdan*, judecător.